

Florence L. Barclay:
Rosenfransen.

Autoriseret Oversættelse af
N. P. Madsen.

(Fortset.)

Simpson traadte ind, stillede det forlangte paa Bordet og gik igen.

Dr. Rob skænkede et Glas Sherry, traf en Stol hen til Bordet og sagde:

„Søster, sæt Dem ned og drif det og tag en Biscuit til.“

Jane protesterede.

„Men Doktor — jeg er virkelig ikke vant til —“

„Det tvivler jeg ikke om,“ sagde Dr. Rob, „men i Dag gør De det, ikke sandt? Naar spild nu ikke Liden med unyttig Diskussion. De har rejst en hel Nat, og der oppe venter Dem et sørgeligt Sagn, som nok kan ryste Deres Nervesystem. De har haft en lang Underhandling med mig og har maattet staa op i tre og tyve et halvt Minut. Jeg staa netop altid selv op, naar jeg taler, og jeg holder ogsaa mest af, at de, jeg taler til, staa op. Jeg kan ikke tale til Folk, naar de sidder og ruller i en Stol. Altsaa sæt Dem ned i fem Minutter og drif Deres Vin, De kan trænge til det, og det vil gøre Dem friskere og stærkere til at møde det, der nu kommer.“

Jane var rørt og beskæmmet og adlød uvilkaarlig. Trods denne Mand's noget ubehagelige Ydre og mærkelige Opførsel, slog der dog et deltagende Hjerte under den gamle Skindvejs, ligesom han havde en skarp Forstaaelse af de Menneſter og Forhold, han havde med at gøre. Medens hun drak Vinen og spiste en Biscuit, fandt Doktoren rigelig Beskæftigelse i den anden Ende af Bærelset. Denne Beskæftigelse bestod i at fjerne Binderne af med sit Silkelommertørklæde. Han syntes fuldstændig at have glemt hendes Tilstedeværelse. Men neppe havde hun hømt Glasjet, før han stod ved Siden af hende og lagde Haanden paa hendes Skulder, idet han sagde:

„Na, Søster, kom saa med op. Og maa jeg sige Dem, tal i Begyndelsen saa lidt som muligt. Hvil, at enhver ny Stemme, der trænger ind til ham i hans uælskede Nat, betyder nye, forvirrede Tanker og ubefrøvelige Lidelser for Patienterne. Tal lidt og tal sagte, og Gud den almægtige give Dem Taft og Bidsom.“

Der var noget værdigt og noget, der gav Jane et Indtryk af Kraft, over den lille, mærkelige Skikkelse, der gik foran hende op ad Trappen. Medens hun fulgte bag efter ham, gik det op for hende, at hans Nærværelse var hende en Styrke og Hjælp. Hans sidste Ord, der lød mere som en Bøn end som et Bud, gav hende Mod. „Gud den almægtige give Dem Taft og Bidsom,“ havde han sagt, hun lidt anende, i hvor høj Grad hun trængte til det. Samtidig var det, som hørte hun en anden Stemme, akkompagneret af dejlig Orgelmusik:

„Hvad kan os skade, naar du er nær.“

Og med faste og dog lydlose Trin traadte hun ind i det Bærelse, hvor Garth laa — hjælpeløs — blind — og banfret.

XIX.

Stemmen i Mørket.

Hun hans mørke Hoved paa Buden. Det var alt det, Jane saa i det Mjeblik, hun traadte ind, og Bærelset var fuldt af Solfin. Hun havde ellers forestillet sig et Bærelse, hvor der var trukket for Binderne, idet hun ikke havde tænkt paa, at Mørke og Lys var det samme for ham, saa der ikke var nogen Grund til at udelukke Sollyset med dets helbreedende, rensende, oplivende Kræfter.

Han havde labet sin Seng flytte hen i en Krog — den Krog, der var længst borte fra Dør, Kamin og Binduer —. Den stod tæt op til Væggen, saa han kunde mærke dens glatte Flade med Haanden, og naar han vendte sig imod den, ligesom søle sig befastet mod alle spejdende Øjne. Saaledes laa han netop nu, og han vendte sig ikke, da de traadte ind.

Hun det mørke Hoved paa Buden, det var alt det, Jane saa, da hun traadte ind. Men da hun kom nærmere, fik hun ogsaa Øje paa hans magre, hvide Haand, der stak frem af Ermet paa den blaa Silkeffjorte og laa slapt og tungt paa Læppet.

Jane presede uvilkaarlig Hænderne sammen paa Ryggen og maatte ligefrem anstrenge sig for ikke at ile hen til Sengen og gribe hans Haand og bedække den med Kys. Hvis hun havde gjort det, saa var hun sikker paa, at Garth vilde have vendt sig om fra Væggen og skullet sit Ansigt hos hende i Stedet for ved den haarde, kolde Bæg. Men i hendes Øren llang Derycks Stemme bestændig advarende: „Hvis baade hans og Deres Lykke ligger Dem paa Hjerte, saa —“. Derfor presede Jane Hænderne sammen paa Ryggen.

Dr. Mackenzie gik hen til Sengen og lagde sin Haand paa Garth's Skulder. Da han begyndte at tale, lød hans ellers saa haarde Stemme saa utrolig mild og rolig, at Jane ikke kunde tro, at det var den samme Mand, der for lidt siden havde talt til hende saa bydende og skarpt.

„Godborgen, Hr. Dalmain. Simpson fortæller mig, at De har haft en udmærket Nat, den bedste endnu. Det er sikkert godt, at De er blevet fri for Johnson, stont han var meget slynk, og har faaet Simpson igen. Disse uddannede Dialoner tror aldrig, de kan gøre nok. De vil altid gøre mere, end de skal, og dette mere er altid en Plage for Patienterne. I Dag bringer jeg en, som er instrueret til at gøre det. De trænger til, og som jeg er vis paa aldrig vil trætte Dem med at gøre mere, end De ønsker. Hun, som Dr. Brandt har anskaffet, Søster Rosemary Gray, er her. Og jeg tror, at hun egner sig til at være baade Selskabsdame, Sekretær, Forelæser, og hvad De ellers

funde ønske, saa at sige et Par nye Øjne for Dem, Hr. Dalmain. Hun er i Besiddelse af en klar Hjerne og et færligt, meklidende Hjerte til at styre og kontrollere denne Hjerne. Søster Gray ankom i Morges, Hr. Dalmain.“

Intet Svar fra Sengen, men Garth's Haand flakede efter Væggen, rørte ved den, og faldt saa slapt tilbage igen.

Jane havde i Mjeblikket helt glemt, at det var hende, der var Søster Gray, og sønstede i sit stille Sind, at han kunde blive fri for denne Søster, da hun slet ikke syntes, der var Brug for hende.

„Søster Rosemary Gray er i Bærelset, Hr. Dalmain,“ fortsatte Doktoren.

Saa fik Garth's Ridderlighed instinktmaessig Overhaand over hans rugende Sind. Han vendte ikke Hovedet, men gjorde en lille høflig Bevægelse med Haanden, der skulde betyde en Hilsen, og sagde sagte, men dog med tydelig Stemme:

„Goddag. Det er meget venligt af Dem at rejse saa langt for min Skyld. Jeg haaber, De har haft en god Rejse.“

Jane's Læber bevægede sig, men der kom ikke en Lyd over dem.

Dr. Rob skyndte sig at svare uden at se paa hende.

„Ja, Fruen Gray har haft en udmærket Rejse og ser saa frisk ud, som om hun havde ligget i sin Seng hele Natten. Hun er sikkert en ung Dame, der har hærdet sit Legeme.“

„Jeg haaber, min Husbestyrerinde vil gøre det bekvemt for Dem. Vær saa venlig at give Ordre dertil,“ sagde Garth træt og vendte sig endnu mere om mod Væggen som for at ende Samtalen.

Dr. Rob bearbejdede sit Overflag vældig og stod et Mjeblik og stirrede paa den blaa Skulder, der stak frem. Saa vendte han sig om til Jane og sagde:

„Kom med her hen til Binduet, Søster Gray. Her skal De se en Stol, vi har faaet lavet til Hr. Dalmain. Der kan han sidde mageligt og bekvemt, naar han kommer op. Se en Gang. Her er en Støtte til Hovedet. Den kan hæves op og ned efter Behag. Og se disse Optaanere og Borde her, der ved et Let Tryk kan svinges rundt og komme til at indtage alle mulige Stillinger. Jeg synes, den er fortrinlig, og Dr. Brand har givet den sit Bifald. Har De set nogen af den Slags før, Søster Gray?“

„Vi havde en lignende paa Hospitalet, men den var ikke saa fuldkommen som denne,“ sagde Jane.

Gennem Stilleheden i det sølle Bærelse lød i det samme et Skrig hende fra Sengen, pludselig og forferende, som fra en, der er fortabt nede i en Afgrund af Mørke, et Skrig efter et Mjebliks Lys.

„Hv er det, der er her?“

Hans Ansigt var endnu vendt om imod Væggen, men han havde rejst sig op paa Albuen og sad i en Stilling, som om han lyttede i den høje Steendinding.

Dr. Mackenzie svarede:

„Der er ingen i Bærelset uden Søster Gray og mig, Hr. Dalmain.“

„Der er en til her,“ raabte Garth heftig. „Hvor kan De vove at lyve for mig! Hvem var det, der talte?“

Jane ilede hurtigt hen til Sengen. Hendes Hænder skælvde, men hun var fuldkommen Herre over sin Stemme:

„Det var mig, der talte, Hr. Dalmain,“ sagde hun. „Søster Rosemary Gray. Jeg forstaaar saa godt, hvorfor min Stemme forbavtede Dem. Hr. Brand har forudgaaet mig, at det nok vilde ske. Han sagde, at jeg maatte ikke blive overrasket, hvis De skulde finde en mærkelig Lighed mellem min Stemme og en anden Kvinde, som haade De og han kendte saa godt. Denne Lighed havde han ofte bemærket, sagde han.“

Garth sad ganske ubevægelig og lyttede og grummede. Tilslidit spurgte han langsomt:

„Sagde han, hvem det var?“

„Ja, for jeg spurgte ham om det. Han sagde, det var en Fruen Champlain.“

Garth's Hoved faldt tilbage paa Buden, idet han sagde i en venlig Tone:

„De maa tilgive mig, Fruen Gray, at jeg i min Overraskelse for saadan op, saa dumt og utilgiveligt. Men De forstaaar nok, at det at være blind er endnu saa nyt for mig. Enhver ny Stemme, der trænger ind til mig gennem den evige Nats mørke Forhang, gør meget stærkere Indtryk, end nogen ander. Og Ligheden mellem Deres Stemme og den Dames, som Dr. Brand omtalte, er saa mærkelig, at jeg slet ikke vilde tro, at det vilde være noget af det utænkelige i Verden. Derfor beder jeg høfligt Dem og Dr. Mackenzie om Undskyldning for min Heftighed og Mistillid.“

Han strakte i det samme Haanden ud.

Jane foldede frampagtig sine Hænder paa Ryggen.

„Søster, hvis det er Dem belevligt,“ udbrød Dr. Mackenzie i det samme hende ved Binduet, „der er et Par Smaating, jeg gerne vilde forklare Dem her.“

De talte lidt sammen, og den syge laa stille uden at sige noget. Men idet Dr. Rob sluttede med at bemærke: „Saa antager jeg, jeg kan gaa,“ faldt Garth ind:

„Doktor, jeg vilde gerne tale med Dem et Par Minutter alene.“

„Saa vil jeg vente neden for Trappen, Dr. Mackenzie,“ sagde Jane og nærmede sig Døren, men paa et bydende Tegns fra Dr. Rob, standse hun og gik lydøst hen til Kammeret. Hun ærgrede sig over det, da hun ikke saa nogen Grund til denne Fremgangsmaade nu. Men den fregnede lille Napoleon var ikke en Mand, som man let faldt paa at vise Uhyldighed. Han gik hen til Døren, aabnede og luffede

den igen, traf saa en Stol hen til Sengen og satte sig. „Saa er jeg til Tjeneste, Hr. Dalmain,“ sagde han.

Garth løstede sig op i Sengen og vendte sig ivrigt om til ham.

„Doktor,“ sagde han, „fortæl mig noget om denne Søster. Beskriv hende for mig.“

Baade Tone og Holdning røbede, hvor spændt han var. Han strakte de foldede Hænder bedende frem, og Trækkene i det udtærede, blege Ansigt var saa anspændt, som om han vilde se gennem Mørket.

„Beskriv hende for mig, Doktor, denne Søster Rosemary Gray, som De kalder hende.“

„Det er ikke noget, jeg kalder hende, kære Hr. Dalmain,“ sagde Dr. Rob bestemt. „Det er den unge Dames virkelige Navn, og et hønt Navn, synes jeg. Rosemary vækker Minder,“ er det ikke Shakespears, der siger det?“

„Beskriv hende for mig,“ sagde Garth for tredje Gang.

Dr. Mackenzie saa hen paa Jane. Men hun havde vendt sig om for at skjule Laarerne, der strømmede med over hendes Kinder.

Dr. Rob traf Derycks Brev op af Lommen og studerede i det.

„Hun er en fin, spinkel og elegant lille en, netop en af den Slags Kvinder, De vilde være glad ved at have om Dem, hvis De kunde se hende.“

„Er hendes Leint mørk eller lys?“ spurgte Garth. Doktoren saa hen paa den Smule af Jane's Kind, der kunde ses, og paa de brune Hænder, der hvilede paa Kamningesimfen.

„Lys,“ sagde Dr. Rob, uden et Mjebliks Betænkning.

Jane for sammen og saa hen paa ham. Hvad Grund kunde han have til at lyve.

„Hør?“ lød det igen ivrigt fra Sengen, og Dr. Rob svarede:

„Lad mig se en Gang — det er omtrent fjuldt under en beskedne lille Skappe, ellers kunde jeg tænke mig, at det er den Slags Fruede, silkebløde Lokker, som giver en fin og spinkel lille Dame en særlig Ynde.“

Garth lagde sig tilbage og traf Vejret tungt, idet han holdt Hænderne for sit Ansigt.

„Doktor,“ sagde han, „jeg har gjort Dem saa meget Ulejlighed, og De maa vist tænke, jeg er halv taahelig i Dag. Men jeg vil sige — hvis De ikke ønsker, jeg skal blive forrykt i min Blindhed, saa send den Søster bort. Lad hende ikke mere komme her ind.“

„Hr. Hr. Dalmain,“ sagde Dr. Mackenzie indtrængende, „lad os se nøjere paa den Sag. Jeg antager ikke, De har noget at udsette paa denne unge Dame undtagen dette, at hendes Stemme tilfældigvis ligner en anden Dames, som De kender. Var denne Dame ikke noget behageligt Menneſte?“

Garth lo pludselig bittert. Hans Latter lignede mere et dybt Suf.

„Jo, vist saa, hun var et meget behageligt Menneſte.“

„Rosemary vækker Minder,“ citerede Dr. Rob, „hvorfor skulde Søster Rosemary da ikke opvække behagelige Minder? For mig synes hendes Stemme at klinge saa venlig og saa ægte kvindelig, og det er virkelig noget, man maa være taknemlig for i vore Dage, da saa mange Kvinders Snaf næsten kan skræmme Krager, saadan skratter det — som Stene i en Blitaste.“

„Men kan De ikke forstaa, Doktor,“ sagde Garth tungt, „at det netop er disse Minder og denne Lighed, som jeg i min Blindhed ikke kan holde ud. Jeg har ikke noget imod hendes Stemme, Gud ved det. Men jeg vil sige Dem — da jeg hørte den første Gang, tænkte jeg, at det var — hende — den anden — som var kommet — hertil — og —“

Garth's Stemme sigtede pludselig.

„Jeg forstaaar Dem, Hr. Dalmain,“ indfød Dr. Rob. „Men ved De — Dr. Brand sagde, at det bedste, der kunde ske, var, om De fik Lydt til at modtage Besøg. Der er jo mange Venner, som længes efter at se Dem og være Dem lidt til Hjælp og Opmuntring. Hvorfor da ikke skrive til vedkommende Dame og indbyde hende? Der er ingen Tvivl om, at hun vilde komme. Og naar hun havde siddet og talt med Dem, saa vilde Søsterens Stemme ikke længer være Dem pinlig.“

Garth rejste sig igen op paa Albuen. Hans Ansigt var en eneste Protest. Jane vendte sig om og betragtede ham spændt.

„Nej, Doktor,“ sagde han, „ikke for alt i Verden. Hun var den sidste, jeg vilde lade komme her ind.“

Dr. Mackenzie højede sig frem og lagttog undersøgende en næsten usynlig lille Stopning paa Sengenappet.

„Hvorfor det?“ spurgte han.

„Fordi vedkommende Dame har et ædelt og kærligt Hjerte, der vilde være fuldt af Medlidenhed med mig, og Medlidenhed fra hendes Side vilde være mig umuldelig. Det vilde gøre mit tunge Kors saa tungt, at jeg ikke kunde bære det. Jeg kan bære Korset, Doktor, jeg haaber med Liden at komme til at bære det som en Mand, indtil Gud giver mig Lov til at lægge det ned. Men dette sidste — hendes Barmhjertighed — vilde knuge mig ned. Jeg vilde segne om i Mørket og aldrig rejse mig mere.“

„Jeg forstaaar det,“ sagde Dr. Rob venlig, „det er altsaa afgjort, hun skal ikke komme.“

Han sad taas i nogle Minutter, saa rejste han sig op og sagde:

„Midlertid maa jeg henstille til Dem, Hr. Dalmain, at være venlig imod Søster Rosemary Gray og ikke gøre Dgaven alt for vanskelig for hende. Jeg tør ikke sende hende tilbage, da hun er antaget af Dr. Brand. Desuden — tænkt paa, hvilket Slag det maatte være for hende at blive afstediget efter at have tilbragt fem Minutter i sin Patientens Bærelse, fordi — ja tænkt en Gang, fordi hendes Stemme var ved at gøre ham forrykt! Staffels Søster! At skulle nedes frem for sin Forstaaerinde efter en saadan Afstedigelse. Hr. Dalmain, prøv en Gang adelmødig og uelbiff at sætte Dem i hendes Sted.“

Garth tøvede lidt, saa sagde han:

„Dr. Mackenzie, vil De sværge paa, at Deres Beskrivelse af denne unge Dame var nøjagtig i alle Enkeltheder?“

„I skulle aldeles ikke sværge,“ citerede Dr. Rob med Salvelse. „Jeg har haft en from Moder, Hr. Dalmain. Desuden kan jeg gøre noget, som er endnu bedre. Jeg skal betro Dem den Hemmelighed, at den Beskrivelse jeg før gav, læste jeg op af Dr. Brands Brev. Jeg er ingen Autoritet i Henseende til Bedømmelse af Kvinder. Næsten tilfældig har jeg altid betragtet Kvinde og Heste som mindre farlige og lettere at omgaa end Kvinder. Jeg satte derfor ikke Tilid til mine egne Øjne, men foretrak at give Dem Dr. Brands Beskrivelse. De vil sikkert indrømme, at han er en af de paalideligste Dommere i den Henseende. Har De set Fru Brand?“

„Om jeg har set hende,“ svarede Garth livlig. „Ja jeg har mere end set hende, jeg har malet hende. Saa De ikke Billedet paa Udstillingen for to Aar siden, Doktor? Hun stod ved et Bord og ordnede nogle gule Kartotiser i en gammel, venetiansk Bæse, medens Solstrålerne spillede i hendes Haar.“

„Nej, jeg saa det ikke,“ svarede Dr. Rob. „Jeg er sjælden at finde paa Udstillinger, men“ — han fastede et spørgsmål Blif hen til Jane, som nikkede — „jeg skal sige Dem noget, Søster Gray fortalte mig netop, at hun havde set det.“

„Har hun virkelig?“ udbrød Garth interesseret. „Man tænker sig ellers ikke, at Søstre har meget at gøre med Kunstudstillinger.“

„Hvorfor ikke det?“ sagde Dr. Rob. „De maa da gaa et Sted hen i Deres Fritid. De kan da ikke staa med Næsen mod Butiksrunderne i al Slags Bejr, hvorfor da ikke gaa en Tur ind paa en Udstilling. Desuden er Fruen Rosemary et dannet Menneſte. Dr. Brand fortalte mig, at hun var en Dame af Fødsel, vel oplyst og intelligent. — Na, kære, unge Ven, hvad skal vi saa gøre?“

Garth grundede tavst.

Jane greb fat i Kamningesimfen. Hvor meget afhang ikke af Garth's Svar!

Tilslidit begyndte han at tale, langsomt og tøvende:

„Om jeg blot kunde lade være at bringe denne Stemme i Forbindelse med — med den anden Personlighed. Om jeg blot kunde blive sikker paa, ganske sikker paa, at hun — hønt hendes Stemme ligner den anden saa ualmindelig — at hun ikke — han holdt inde, og Jane's Hjerte syntes at staa stille. Hvad vilde han mon sige om hende — „jeg mener, at hun ikke i det ydre lignede hende, som Stemmen minder mig om.“

„I den Henseende tænker jeg, vi let kan herolige Dem,“ sagde Dr. Rob. „Sygeplejersker ved jo, at de maa sjø deres Patienter for at opmuntre dem. Vi vil falde Søstren herind og lade hende komme hen til Sengen, og saa kan De lade Deres Hænder glide hen over hendes Ansigt og Haar og ivrigt overbevise Dem om, hvilken fin, elegant lille Person hun er i sin blaa Dragt og sit hvide Forklæde.“

Garth brast i Latter, og hans Stemme klang saa munter, som man ikke havde hørt den længe.

„Hvilket latterligt Indfald,“ sagde han. „Jeg har aldrig kendt Mage! Hvor har jeg dog været et Aar. Jeg kan godt forstaa, at jeg har overdrevet Vigtigheden. Om et Par Dage eller tre vil jeg slet ikke mere lægge Mærke til det. Og — hvad jeg vilde sige, Doktor — hvis det virkelig kunde interessere hende at se dette Maleri — halsøj — hvor gaa De hen?“

„Det er ingen Ting,“ sagde Dr. Rob. „Jeg satte blot en Stol hen til Kammeret og tog mig den Frihed at skænke et Glas Vand. Det er vældig, hvor Deres Hærelse er stærket. Saa, nu er jeg til Tjeneste igen. Hvad var det, De vilde sige om Maleriet?“

„Jeg vilde blot sige, at hvis hun — Søstren mener jeg — virkelig kunde interessere sig for at se Fru Brands Billede, saa er der nogle Udfast til det i mit Atelier. Hvis hun bragte dem her ind, saa kunde jeg forklare — men det er sandt, Doktor, jeg har helt glemt — jeg kan da ikke lade en fin, ung Dame komme her ind, medens jeg er i Seng. Men hvorfor skulde jeg ikke ogsaa staa op og prøve Deres nye Stol. Vær saa god at sende Simpson her ind og lad ham bringe mig min brune Dragt og den blaa Krave. Gud været lovet, og jeg dog i Grinbringen kan se Farver og ved, hvorledes de staaar sammen. Tænk paa de Stafter, der er som blinde. Og vær tillige saa god at bede Fruen Gray om at gaa en Tur ud i Forretskoven eller op imellem Højene, eller maatte føre en Tur i min Bil eller hvide sig, eller for Resten gøre, hvad hun har lyst til. Ved hende om at være ganske, som om hun var hjemme, men ikke komme her ind, før Simpson melder, jeg er færdig.“

„De kan ganske forlade Dem paa Søster Gray's Discretion,“ sagde Dr. Rob muntert. „Og i Henseende til at staa op, kære Dalmain, saa vær lidt forsigtig i Begyndelsen, for at Deres Kræfter kan staa til. For Resten maa jeg sige, der er ingen Grund til at blive i Sengen længer, hvis De har Lydt til at staa op.“

„Farvel, Doktor,“ sagde Garth, idet han famlede efter hans Haand, „det gør mig ondt, at jeg aldrig vil kunne tilbyde Dem at male Fru Mackenzie.“

„I saa Fald vilde De komme til at male hende med laadent Hoved, fire Poter og de blideste Øjne i Verden,“ sagde Dr. Rob, „og det mest trofaste og hengivne Hundehjerte paa Jorden lyvende ud af disse Øjne. I alle de Aar, vi har været i Hus sammen, har hun aldrig undladt at byde mig velkommen, naar jeg kom hjem, aldrig modtaget mig, aldrig forlangt det sidste Ord og aldrig plaget mig for saa meget som for en Hat. Ikke sandt, er hun ikke uortartet! — Farvel, kære Ven, og Gud velsigne Dem. Pas saa paa, at De ikke støder Dem. For Resten skal De ikke blive overrasket, hvis jeg paa Sjenbejen fra min Kunde ligger herind igen for at se, hvordan De synes om Stolen.“

Dr. Mackenzie aabnede Døren, og Jane gik ind og løst ud foran ham. Idet de gik ned ad Trappen, gik han hende et Tegns til at følge med sig.

Da de kom ind i Biblioteket, vendte Jane sig om og saa forfærdende paa ham. Han bød hende en Stol og stillede sig foran hende. De lyse, blaa Øjne var fugtige under de buftede Bryn.

(Fortætt.)